

előugrania a zenekari árokból vagy a sűgőlyukból) és az emberek ki-be járnak, és nincs egy talpalatnyi hely sem, ahol megpihenhetnének. Most olyan színházban voltatok, ahol igazi drámát mutattak be, és olyan valóságos harc folyt, ami az összes szereplőnek az életébe kerül. Egy napon, majd ha minden színház porig ég, ott találják a pamlagokon, a tükrök, paravánok, függönyök és ajtók mögött a színház halottait, akiket a közönség tett el láb alól. El kell pusztítani a színházat, hogy élni lehessen a színházban. Tűz van!!

A színházat vörös fény világítja be

Imre Flóra

EGY KÉP

Aszkétikus arc. Magasan ülő,
éles járomcsont. Sötét, keskeny résű,
izzóan mély tűzű szemek.
Pillák feltáró-rejtő függönye.
Keskeny, hosszú és magas nyergű orr.
Az ajkak telt, komoly, ígérő mosolya.
Ez az arc figyel, megért és emlékszik.
Nem beszél fölöslegesen.
A láng belőle csap ki, ő nem ég.
Gyöngéd arc? Érzékeny mindenestire.
Messzire néz. Hogy lát is messzire?
Ez az arc hosszútávú arc.

„TON SOUVENIR...”

micsoda képek kavarnak
kontextusukból kivetett
pillanatai tág napoknak
felületek testek szemek

álom és ébrenlét határán
csontok és izmok ragyogása
a látásnak feszül a látvány
emlék arca a valóságra

létező és nem létező
idő és tér egymásba fordul
valami rejtőző erő
lobog testen emlékeken túl

a látható mögött felett
örökké engem néz szemed

Kemény Lili

ÓDA AZ ÉJSZAKÁHOZ

Na jól van, Éjszaka, megvoltál
te is, megveregetem a vállad.
Nincs mit a szemedre vetnem.
Vittél, hurcoltál veszélyes
helyekre, mutattál örülteket,
itattál, bevontál ragyogással.
Kivilágítottad, fölnagyítottad
körülöttem a várost. Nézettél
velem hirtelen jelképpé
váló tájakat, ez ajándék volt.
Néha ilyenkor lényegtelen férfiakat
állítottál mellém, ez pedig vicc.
Kinyitottál tiltott ajtókat,
körbeszaglászattál valami
nyálkás kis aljasságot a sötétben,
és hagytad, hogy beköltözzön.
De most, sajnós, nappalodik.
Neked nincs már sok hátra,
én még élhetek pár évtizedet.
És tisztán fogok átérni
a túloldaladra, elárullak, Éjszaka,
az emlékedet is megtagadom.
A kis aljasság évek múlva,
már mint kifejlett Bűn, a
nyomomba szegődik, néha
megpaskolom a busa nagy fejét.
Velem marad, napi háromszor
megsétáltatom, és minden reggel
kap majd enni is.